

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. B.**

oskarżonego o popełnienie czynów z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535e § 1 k.p.k.),

w dniu 29 stycznia 2026 r. skargi obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 11 czerwca 2025 r., sygn. akt V Ka 538/25,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi

z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt VI K 645/22

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić skargę;**
- 2. obciążyć M. B. kosztami postępowania skargowego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z 11 czerwca 2025 r., uchylił i przekazał do ponownego rozpoznania zaskarżony apelacją oskarżyciela publicznego (kwestionował uniewinnienie) wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z 28 listopada 2023 r., w części, w której M. B. został uniewinniony od zarzutu popełnienia w ramach czynu ciągłego przestępstwa podżegania do popełnienia występku wyłudzenia podstępem poświadczenia nieprawdy i użycia dokumentu

poświadczającego nieprawdę tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Od orzeczenia Sądu odwoławczego skargę wniósł obrońca w trybie art. 539a § 1 k.p.k. Zarzucił w niej naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 437 § 2 k.p.k. przez jego błędne zastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl art. 437 § 2 k.p.k. wyrok kasatoryjny przed sądem odwoławczym może zapaść wyłącznie w ściśle określonych wypadkach: a) zaistnienia uchybień z art. 439 § 1 k.p.k.; b) wystąpienia przeszkody w postaci reguły *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k.; c) konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.).

Obrońca przedstawił stanowisko, że wyrok kasatoryjny, który zapadł przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie M. B. , nie może się ostać. W jego ocenie powołanie przez Sąd reguły *ne peius* miało być niczym nieuzasadnione.

Aby zbadać zasadność kierunku procedowania Sądu Okręgowego w Łodzi za punkt wyjścia należało przyjąć, że uchylając zaskarżone apelacjami orzeczenie pierwszoinstancyjne, Sąd powołał art. 454 § 1 k.p.k. i zaznaczył, że reguła zawarta w tym przepisie blokuje go przed zmianą rozstrzygnięcia uniewinniającego, co do którego istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że jest niesłuszne. Wskazanie powyższej podstawy prawnej mogłoby się okazać niewystarczające, gdyby z zaskarżonego uzasadnienia nie wynikało wprost, że dysponując kompletnym materiałem dowodowym, Sąd ten odmiennie od Sądu *meriti* ocenił wnioski płynące z ustaleń faktycznych poczynionych na etapie procedowania pierwszoinstancyjnego i w ich obliczu dostrzegł rysującą się perspektywę wydania wyroku skazującego. Tymczasem Sąd *ad quem* przedstawił pogląd o zasadności jednego z apelacyjnych zarzutów z art. 7 k.p.k. i kategorycznie uznał, że choć faktycznie nie ma bezpośredniego dowodu wskazującego na fakt nakłaniania do tego aby inna osoba popełniła przestępstwo, to jednak ocena stanu rzeczy wsparta o zasady logiki i doświadczenie życiowe nie uzasadniała odrzucenia tezy o przestępczym działaniu oskarżonego. Kontrola instancyjna doprowadziła Sąd odwoławczy do wniosku, że nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu pierwszej instancji wynikały z niedoceny wagi faktów znanych Sądowi *meriti* i szeroko opisanych w uzasadnieniu Sądu

odwoławczego, co ostatecznie doprowadziło do wydania wyroku uniewinniającego w drodze dowolnej oceny dowodów.

Sąd Okręgowy przedstawił stanowisko, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy dokona oceny sprawy przez pryzmat art. 7 k.p.k. uwzględniając dostępne dowody w sprawie wraz z ich wzajemnym powiązaniem oraz wskazał podstawę prawną z art. 454 § 1 k.p.k., takiego procedowania (k. 14 i 15). Wchodząca w grę reguła *ne peius* obligowała zatem Sąd odwoławczy do uchylenia wyroku Sądu Rejonowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 539e § 2 k.p.k.). O kosztach postępowania skargowego orzeczono po myśli art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł.]